

Clive Staples Lewis s-a născut în data de 29 noiembrie 1898, în Belfast, Irlanda. Pe când era încă foarte mic, Clive își spunea Jack, iar pentru familie a rămas cu acest nume și în anii următori. În copilărie era foarte apropiat de fratele lui mai mare, Warren, și petreceau foarte mult timp împreună. Fermecați de poveștile cu animale fantastice, cei doi frați Lewis au creat o lume imaginară foarte complexă, Boxen, care le-a servit chiar și mai târziu.

La zece ani C.S. Lewis rămâne orfan de mamă, iar primii ani de școală alternează între frecventarea unei școli și educația de acasă, cu un tutore.

Cu o nevoie constantă de a fi încurajat să scrie, C.S. Lewis începe să publice la mijlocul anilor 1920. Pe lângă activitatea de scriitor, între 1925 și 1954 este profesor la Magdalen College, iar din 1954 predă literatură medievală și renașcentistă la Cambridge.

Ca scriitor pentru copii ajunge cunoscut odată ce e publicată, începând cu anii 1950, celebra serie *Cronicile din Narnia*, în șapte volume. Despre scrierile pentru copii, C.S. Lewis spunea: „O carte pentru copii de care se bucură doar copiii este o carte proastă chiar și pentru ei. Scrierile bune durează în timp. Un vals care îți place doar când valsezi este un vals prost.”

S-a stins din viață în 22 noiembrie 1963, la Oxford.

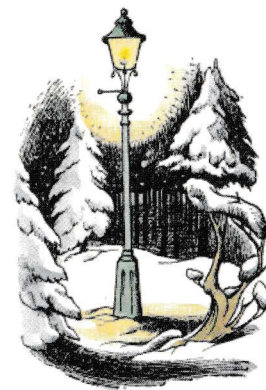
C.S. LEWIS

CRONICILE DIN NARNIA

Leul, Vrăjitoarea și dulapul

Traducere din engleză de
Irina Oprea și Radu Paraschivescu

Ilustrații de
Pauline Baynes

ARTHUR

hainele nu v-ar folosi la nimic. Ha? Poftim? A, da, bine-înțeles că într-o bună zi o să vă-ntoarceți în Narnia. Cine-a fost o dată rege sau regină în Narnia rege sau regină rămâne. Dar nu-ncercați să folosiți același drum de două ori. Mai bine zis, nu încercați *deloc* să ajungeți acolo. O să se-ntâmpile când nu o s-o căutați. Nu vorbiți prea mult despre asta – nici măcar între voi. Și nu vă apucați să le povestiți altora decât dacă aflați c-au trecut și ei prin astfel de aventuri. Ce-ați spus? Cum o să știți? Ehe, *o să știți*, fiți convinși. Lucrurile ciudate pe care-o să le spună – ba chiar privirile lor – o să dezvăluie secretul. Fiți cu ochii-n patru. Fîr-aș să fiu, *ce* vă-nvață la școlile alea?

Iar acum aventura dulapului chiar se sfârșește. Însă, dacă Profesorul a avut dreptate, ea a fost doar începutul aventurilor din Narnia.

CUPRINS

Lucy se uită într-un dulap	7
Ce-a găsit Lucy acolo	14
Edmund și dulapul	25
Rahat	33
Înapoi, dincoace de ușă	41
În pădure	49
O zi alături de Castori	57
Ce s-a întâmplat după masă	68
În casa Vrajitoareii	77
Vraja începe să se destrame	87
Aslan se apropie	96
Prima bătălie a lui Peter	106
Vraja Profundă din zorii timpului	115
Triumful Vrajitoareii	124
Vraja și mai Profundă de dinainte de zorii timpului	134
Ce-au pățit statuile	143
Vânarea Cerbului Alb	153

CAPITOLUL 1

Lucy se uită într-un dulap

Au fost odată patru copii pe care-i chema Peter, Susan, Edmund și Lucy. Povestea asta e despre ceva ce li s-a întâmplat după ce-au plecat din Londra, din cauza raidurilor aeriene din timpul războiului. Cei patru au fost trimiși la casa unui bătrân Profesor care trăia în inima țării, la șaisprezece kilometri de cea mai apropiată gară și la trei kilometri și ceva de cel mai apropiat oficiu poștal. Profesorul nu avea soție și-și ducea zilele într-o casă foarte mare, cu o menajeră pe nume doamna Macready și trei servitoare. (Le chema Ivy, Margaret și Betty, dar ele nu joacă un rol foarte mare în poveste.) Profesorul era un bărbat foarte bătrân, cu păr alb și neîngrijit, care nu-i creștea doar pe cap, ci și pe cea mai mare parte a feței, iar copiii l-au îndrăgit imediat; însă în prima seară, când a ieșit să-i întâmpine în fața ușii de la intrare, arăta atât de ciudat, încât a speriat-o un pic pe Lucy (cea mai mică dintre copii), în timp ce lui Edmund (următorul ca vârstă) i-a venit să râdă și-a fost nevoit să se prefacă îndelung că-și suflă nasul ca să nu se dea de gol.

De îndată ce i-au spus noapte bună Profesorului și au urcat către camerele lor, în prima seară, băieții s-au dus în odaia fetelor și s-au așternut la vorbă.

— Mare noroc avem, ascultați-mă pe mine, spuse Peter. O să fie grozav. Moșneguțul o să ne lase să facem tot ce-o să ne treacă prin cap.

— Cred că-i un scump, zise Susan.

— Aoleu, mai terminați odată! spuse Edmund, care, ca întotdeauna când era obosit, dar se prefăcea că nu e, se enerva din te miri ce. Nu mai vorbiți așa.

— Așa, cum? întrebă Susan. Și oricum, la ora asta trebuia să fii în pat.

— Vă chinuiți să vorbiți ca mama, zise Edmund. Și, mă rog, cine ești tu să-mi spui când să mă duc la culcare? Du-te *tu* la culcare.

— N-ar fi mai bine să ne ducem toți la culcare? întrebă Lucy. Precis o să se lase cu scandal dac-o să fim auziți stând de vorbă aici.

— Nu, n-o să se lase, zise Peter. Fiți atenți la ce vă spun, în casa asta n-o să-i pese nimănui ce facem. Și oricum, n-o să ne-audă. Îți ia zece minute să ajungi de aici în sufragerie, plus o mulțime de scări și coridoare.

— Ce-i zgomotul ăsta? întrebă deodată Lucy.

Era o casă mult mai mare decât altele în care intrase până atunci, iar gândul la toate acele coridoare lungi și rânduri de uși care se deschideau spre camere goale începea s-o facă să nu se prea simtă în largul ei.

— E doar o pasăre, prostuțo, spuse Edmund.

— E-o bufniță, zise Peter. Casa asta o să fie un loc nemaipomenit pentru păsări. Așa, acum mă duc să mă culc. Ce-ar fi ca de mâine să ne-apucăm de explorat? Într-un loc ca ăsta, cred că poți să găsești orice. Ați văzut munții pe drum încoace? Dar pădurile? S-ar putea să fie vulturi. S-ar putea să fie cerbi. În mod sigur o să fie soimi.

— Bursuci! spuse Lucy.

— Vulpi! zise Edmund.

— Iepuri! rosti Susan.

Dar în dimineața următoare ploua mocănește și atât de des, încât dacă te uitai pe fereastră, nu vedeai nici munții, nici pădurile, ba nici măcar pârâul din grădină.

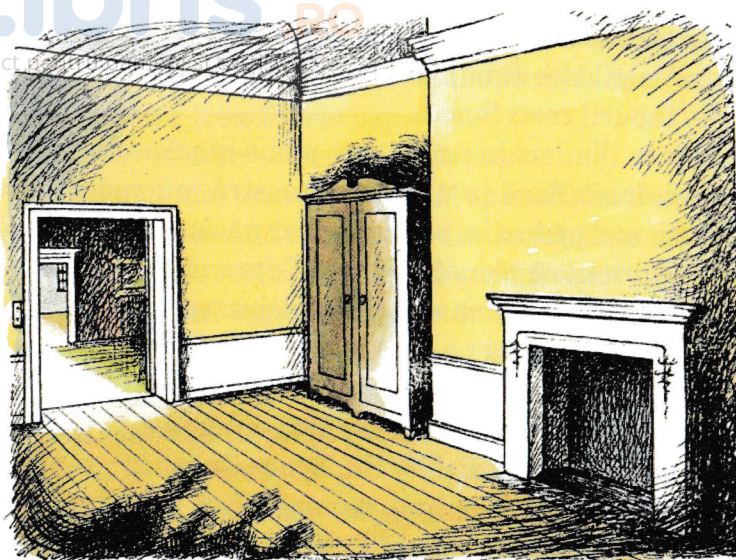
— *Normal* că plouă! exclamă Edmund.

Tocmai își terminaseră micul dejun cu Profesorul și urcaseră în camera pe care le-o pregătise acesta – o încăpăre lungă și joasă, cu două ferestre care dădeau într-o direcție și cu alte două în altă direcție.

— Mai lasă mârâielile, Ed, spuse Susan. Pun pariu că peste-o oră se face timp frumos. Și să știi că n-o ducem rău. Avem un radio și-o mulțime de cărți.

— Nu și pentru mine, zise Peter. Eu o să m-apuc să explorez casa.

Toți ceilalți fură de acord că asta trebuia făcut și așa începură aventurile. Era una dintre acele case prin care nu ajungi niciodată să te plimbi până la capăt și era plină de cotloane nebanuite. Primele câteva uși pe care le încercară dădeau spre camere de oaspeți, așa cum se așteptaseră cu toții; însă nu după mult timp ajunseră într-o încăpăre foarte lungă, plină de tablouri, iar acolo găsiră o armură completă; pe urmă nimeriră într-o cameră cu perdele verzi și cu o harpă într-un colț; urmară cinci trepte de urcat și alte trei de coborât, apoi un fel de holișor la etaj și o ușă care dădea spre un balcon, apoi o serie întreagă de încăperi care dădeau una în alta și aveau pereții acoperiți de cărți – majoritatea foarte vechi, iar câteva chiar mai mari decât Biblia de la biserică. Imediat după aceea, copiii dădură cu ochii de o cameră în care nu se găsea nimic, în afara unui dulap

masiv – genul de dulap cu oglindă pe ușa. În rest, camera era goală cu desăvârșire, dacă nu puneai la socoteală albăstreaua ofilită de pe pervaz.

— Aici nu-i nimic! spuse Peter și părăsiră cu toții camera – nu și Lucy însă.

Fata rămase în urmă fiindcă își zise că merita să încerce ușa dulapului, chiar dacă era aproape sigură că e încuiată. Spre mirarea ei, ușa se deschise destul de ușor și din spatele ei căzură două biluțe de naftalină.

Când se uită înăuntru, Lucy văzu câteva haine – mai ales din cele lungi, de blană – puse pe umerase. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Lucy decât să miroasă și să pipăie blana. Intră imediat în dulap, se vârî printre haine și-și frecă fața de ele, cu ușa deschisă, firește, fiindcă știa c-ar fi fost o prostie să se închidă într-un dulap. După câteva clipe mai făcu un pas-doi și descoperi că exista încă un rând de haine în spatele primului. Era aproape beznă

înăuntru, iar Lucy stătea cu mâinile întinse în față, ca să nu dea cu nasul de fundul dulapului. Mai făcu un pas – apoi alți doi și încă trei –, așteptându-se mereu să atingă lemnul cu vârful degetelor. Dar nu simți nimic.

„Se vede treaba că-i un dulap enorm!“ își zise Lucy, continuând să înainteze și să dea la o parte hainele moi, ca să-și facă loc. Pe urmă își dădu seama că-i scârțâie ceva sub picioare. „Mă-ntreb dac-or fi tot biluțe de naftalină“, își spuse ea, aplecându-se să pipăie. Dar în loc să atingă lemnul tare și lăcuit al dulapului, simți ceva moale, prăfos și din cale-afară de rece. „Asta-i foarte ciudat“, își spuse ea și mai făcu un pas sau doi.

În clipa următoare, își dădu seama că lucrul pe care-l atinge cu fața și cu mâinile nu mai era blana moale, ci ceva dur, aspru, care înțepa.

— Ce chestie, parc-ar fi niște crengi de copac! exclamă Lucy.

Apoi descoperi că în fața ei se vedea o lumină – dar nu la câțiva centimetri, unde ar fi trebuit să se termine dulapul, ci undeva departe. Ceva rece și moale cădea peste ea. O clipă mai târziu, se trezi stând în inima unei păduri în puterea nopții, cu zăpadă sub picioare și fulgi care cădeau încet.

Lui Lucy i se făcu puțin frică, dar în același timp era foarte curioasă și intrigată. Se uită peste umăr și acolo, între trunchiurile întunecate ale copacilor, văzu în continuare ușa deschisă a dulapului și chiar desluși preț de o clipă camera goală din care pornise în explorare. (Lăsase, bineînțeles, ușa deschisă, fiindcă știa că era o mare prostie să te închizi într-un dulap.) Acolo părea să fie în continuare zi. „Pot oricând să mă-ntorc, dacă se întâmplă ceva neplăcut“, își zise Lucy. O luă mai departe

prin pădure, cu zăpada scârțâindu-i sub picioare, spre cealaltă lumină. Cam după vreo zece minute ajunse la ea și descoperi că venea de la un stâlp cu felinar. Pe când se uita la el, întrebându-se ce căuta un stâlp cu felinar în inima pădurii și vrând să știe ce-ar fi trebuit să facă mai departe, auzi zgomotul unor pași mărunți și grăbiți care se îndreptau spre ea. Imediat după aceea, dintre copaci se ivi un personaj ciudat, care se opri în lumina felinarului.

Era doar un pic mai înalt decât Lucy și deasupra capului ținea o umbrelă acoperită de zăpadă. De la brâu în sus arăta ca un bărbat, dar picioarele erau ca ale unui țap (cu părul de pe ele de un negru lucios) și i se terminau cu niște copite. Avea și coadă, însă Lucy n-o observă de la început, fiindcă personajul și-o trecuse

cu îndemânare peste brațul cu care ținea umbrela, ca să nu și-o târască prin zăpadă. În jurul gâtului avea un fular roșu de lână, iar pielea îi căpătase și ea o nuanță roșie-atică. Avea o figură micuță și stranie, dar plăcută, cu o bărbuță ascuțită și părul creț, din care răsăreau două coarne, câte unul de fiecare parte a frunții. Cum ziceam, într-o mână ținea umbrela; în cealaltă ducea câteva pachete învelite în hârtie de împachetat. Dacă te uitai la pachete și

la zăpadă, ai fi zis că tocmai își făcuse cumpărăturile de Crăciun. Era un Faun. Iar când dădu cu ochii de Lucy surpriza fu atât de mare, încât scăpă toate pachetele.

— Pe copitele mele! exclamă Faunul.

Ce-a găsit Lucy acolo

— Bună seara, spuse Lucy.

Însă Faunul era atât de prins cu adunatul pachetelor, încât nu-i răspunse imediat. După ce termină, făcu o mică plecăciune.

— Bună seara, bună seara, zise el. Iartă-mă, nu vreau să fiu băgăreț, dar am dreptate dacă spun că ești o Fiică a Evei?

— Mă cheamă Lucy, spuse ea, fără să-l înțeleagă prea bine.

— Dar ești – iertare – ești ceea ce se cheamă o fată? întrebă Faunul.

— Sigur că sunt fată, zise Lucy.

— Asta-nseamnă că ești Om?

— Sigur că sunt om, spuse Lucy, încă nedumerită.

— Normal, normal, zise Faunul. Ce prost sunt! Dar n-am mai văzut niciodată un Fiu al lui Adam sau o Fiică a Evei. Sunt încântat. Asta-nseamnă...

Pe urmă se opri, de parcă ar fi fost pe punctul să spună un lucru la care nu se gândise, dar de care își adusese aminte la vreme.

— Încântat, încântat, continuă el. Dă-mi voie să mă prezint. Mă cheamă Tumnus.

— Îmi pare foarte bine să te cunosc, domnule Tumnus, spuse Lucy.

— Și pot să te întreb, o, Lucy, Fiică a Evei, cum de-ai ajuns în Narnia? spuse domnul Tumnus.

— Narnia? Ce-i aia? făcu Lucy.

— Asta e țărâmul Narniei, spuse Faunul, unde ne găsim acum – adică tot ce se-ntinde între stâlpul cu felinar și marele castel Cair Paravel de la marea de răsărit. Iar tu... tu ai venit din Codrii Sălbatici ai Apusului?

— Am... am intrat prin dulapul din camera de oaspeți, zise Lucy.

— Ah! exclamă domnul Tumnus, cu o voce mai degrabă melancolică. Dacă-ai fi tras mai tare la geografie pe când eram un Făunaș, fără-ndoială c-ai fi știut totul despre țările alea ciudate. Acum însă e prea târziu.

— Dar nu sunt deloc țări, spuse Lucy, aproape râzând. E chiar aici, în spate – cel puțin... nu mai știu. Acolo e vară.

— Între timp, zise domnul Tumnus, în Narnia e iarnă, așa a fost de când lumea și pământul și-o să răcim amândoi dacă mai stăm de vorbă aici în zăpadă. Fiică a Evei din îndepărtatul ținut al Camerei de Oase-peți, unde vara veșnică domnește peste strălucitorul oraș Du Lap, ce-ar fi să vii și să bei un ceai cu mine?

— Îți mulțumesc foarte mult, domnule Tumnus, spuse Lucy. Dar mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să mă-ntorc.

— E chiar după colț, zise Faunul, și-o să fie un ditamai focul – și pâine prăjită, și sardine, și tort.

— Mă rog, ești foarte amabil, spuse Lucy. Dar n-o să pot sta mult.

— Dacă o să mă iei de braț, Fiică a Evei, spuse domnul Tumnus, o să pot ține umbrela deasupra amândurora. Uite-așa. Și-acum, să mergem.

Așa prinse Lucy să meargă prin pădure braț la braț cu această vietate ciudată, de parcă s-ar fi cunoscut din prima zi a vieții.

Nu merșeră mult și ajunseră într-un loc unde pământul devenea accidentat și acoperit nu numai cu stânci cât vedeai cu ochii, ci și cu delușoare, atât deasupra lor, cât și dedesubt. Pe fundul unei văioage domnul Tumnus coti brusc, ca și cum s-ar fi pregătit să se ciocnească de o stâncă neobișnuit de mare, și în ultima clipă Lucy își dădu seama că o ducea spre intrarea într-o peșteră. De

îndată ce pătrunseră înăuntru, Lucy se trezi că-și miște ochii la lumina unui foc de lemne. Domnul Tumnus se aplecă și, cu ajutorul unor cleștișori dichisiți, scoase din foc o țandără de lemn care ardea și aprinse un felinar.

— N-o să dureze mult, zise el și puse imediat de ceai.

Lucy își zise că nu fusese niciodată într-un loc mai frumos. Era o peșteră mică, uscată și curată din piatră roșie, cu un covor pe jos, două scăunele („Unul pentru mine și unul pentru un prieten“, spuse domnul Tumnus), o masă, un bufet de bucătărie, o comodă lângă foc și deasupra ei tabloul unui faun bătrân, cu barbă sură. Într-un colț se vedea o ușă despre care Lucy își închipui că dădea spre dormitorul domnului Tumnus, iar lipit de perete era un raft plin cu cărți. Lucy se uită la ele, în timp ce Faunul scotea cele necesare pentru ceai. Aveau titluri ca *Viața și scrisorile lui Silen*, *Totul despre nimfe*, *Bărbați, călugări, pădurari* – un studiu despre *legende populare* sau *Este omul un mit?*

— Așa, Fiică a Evei! spuse Faunul.

